Scris de Antonia Luiza Zavalic Dubovici
Sâmbătă, 27 August 2016 07:04 -

Zilele trec, se întind dincolo de colivii, de zmeii uriași. Ne ștergem de lacrimi, ne udăm dragostea. Cumva nici o lume nu are să încapă în toate hărțile care s-au rupt.

Trăim fiecare dimineață ca niște fluturi care tremură. O dragul meu, moartea lor e frumoasă, când te gândești că-n atât de puțin timp au zborul netulburat.

Alte mișcări în care ne lăsăm pierduți, inima continuă să bată.

Suntem întunericul în care Dumnezeu și-a deschis ochiul.

Ne privim aripile perfect întinse, în timp ce viața ne desface de temeri.

Suntem mărul care cade și face pământul să plângă.

Nu mai contează cât de rece s-a făcut afară. Cine privește peste fereastră când sângele transpiră sub piele. Suntem visul care se întâmplă și nimeni nu-și amintește nimic.

Într-o zi voi ajunge în fața ta. Îți voi strânge toate cuvintele nespuse, tot ce ai apucat să gândești.

Autor: Antonia Luiza Zavalic Dubovici